

Hammarbyföräldrar informerades tidigt om narkotikafaran

Hammarby skolas föräldraförening insåg tidigt nödvändigheten av information i narkotikafrågan och anordnade redan den 15 februari en föräldraträff i skolans aula.

Kapten Arne Kastmark som är ordförande i föräldraföreningen ville med denna träff göra en insats för att sprida kunskap till föräldrarna om den stora fara som det ökande narkotikamissbruket utgör. Som talare hade inbjudits med. kand. Iréne Mattis, som har sin dagliga gärning bland narkotikapatienter.

Det var skrämmande siffror som fröken Mattis presenterade under sitt föredrag.

Vid en undersökning som gjordes år 1958 fanns det fem narkomaner under tjugo år i Stockholm. Samma år började bruket av preludin att sprida sig och år 1964 var siffran uppe i 5.000. I dag kan inga exakta siffror anges, men man beräknar att det rör sig mellan 6.000—10.000 preludinister och c:a 500 morfinister.

Många ställer sig frågan — varför blir man narkoman? Om vi kunde svara på den frågan så skulle vi kunna hjälpa många flera än vi kan i dagens läge.

Många föräldrar undrar säkert — kan mitt barn bli narkoman? Och risken finns tydligen för alla. Narkomanerna kommer nämligen från alla samhällsgrupper, från alla slags miljöer. Helt vanliga pojkar och flickor, från helt vanliga hem faller för frestelsen att prova en tablett eller en spruta. Ofta inför en skrivning eller någon annan krävande uppgift. Möjligheten att bli hjälpt inför en skrivning finns genom att ta en tablett som ger tillfällig skärpning. Men fortsätter man, blir det snabbt en nergång. Och tillvänjningen sker mycket hastigt. Redan efter en vecka kan tillvänjningen vara ett fatkum och man är missbrukare. Som missbrukare blir man snabbt urholkad, intelligensen avtrubbas, minnesförmågan och koncentrationsförmågan avtar. Livet rinner undan utan att man kan företa sig något.

Med missbruket infinner sig också andra problem. En vanlig dos av t.ex. preludin är tre tabletter om dagen. Men kroppen kräver större och större mängder. Den ställer krav som inte hejdas av något. Genom injektioner går tillvänjningen mycket snabbt. Missbrukare använder mellan 30—100 tabletter per dygn. Rapporteringar finns om missbrukare som använt ända upp till 200—300, ja, t.o.m.

400—500 tabletter per dygn. När man vet att tableterna betingar ett pris av tre kronor per styck förstår man vilka jättesummor som fordras för att kunna hålla sig med den dagliga och nattliga dosen. Narkomanien föder på så sätt kriminalitet.

Vad kan man nu göra för att förhindra spridningen av missbruket och hur kan man förebygga? Det är önskvärt med undervisning i skolorna, men det kan också uppstå problem i samband med en sådan. Skall man kanske väcka den björn som sover? Kan det bli en frestelse, om man går ut och talar om det? Kan det väcka nyfikenhet, så att flera vill pröva på?

Men allmänheten bör få reda på tecknen på missbruk. Föräldrarna bör ge akt på sina barn. Det märks kanske inte efter den första tabletten, men i regel kan man ganska snart upptäcka om ens barn använder narkotika. De kan antingen vara tysta och slutna i flera timmar eller börja prata med osinlig svada. De verkar frånvarande och osamlade. Ögonen blir lätt glasartade. Märker man det minsta problem bör man inte dra sig för att söka hjälp. Många förstår inte att de kan få hjälp, utan de är bara rädda för straffet.

Efter fröken Mattis föredrag blev ordet fritt och många föräldrar avslöjade sin oro inför den annalkande faran. Någon ansåg, att man borde satsa mera på idrotten, men föredragshållaren trodde inte, att idrotten är allena saliggörande, eftersom ofta just idrottsmän använder sig av stimulantia för att nå goda resultat och sedan ganska snabbt bli nerknarkade.

Hammarbys föräldrar hade fått något allvarligt att tänka på. Det visade sig ju också några dagar efteråt att kapten Kastmarks misstankar var väl grundade. Narkotikafaran i Stockholm är ett faktum som inga föräldrar får blunda för.